

Het moestuincomplex (2)

Mijn intentie om een volkstuintje te huren kwam vooral voort vanuit het gevoel dat ik pas echt een goede moeder zou zijn als ik mijn twee kinderen dicht bij de natuur zou grootbrengen. Ik zag het helemaal voor me, samen een tuintje verzorgen, zaaien in het voorjaar, oogsten in de zomer en alles langzaam tot rijping zien komen. Picknickmandje mee en een fles aangelengd biologisch appeldiksap en hele zomerse dagen doorbrengen in ons eigen moestuintje.

De eerste middag was leuk, de tweede keer was OK, de derde keer werd een uitdaging en de vierde keer weigerde de eerste al mee te gaan. Het verantwoorde picknickmandje werd inmiddels gevuld met koeken en chocolade om de kinderen nog enigszins enthousiast te maken....totdat dat zelfs niet meer hielp.

“Hoe kan een groene moeder als ik nou twee kinderen hebben die geen oog schijnen te hebben voor alles wat groeit en bloeit?”, vroeg ik me wanhopig af.

Ik weet het antwoord tot op de dag van vandaag nog niet, maar besloot dit hoofdstuk in de opvoeding maar af te sluiten. “Ma-ham, ik moet plassen”, “Ma-ham, wanneer ben je klaar?”, “Maham, wanneer gaan we naar huis?”, “Maham, duurt het nog lang?”

Ik was er klaar mee....

Goed, dan maar in mijn eentje iets zien te maken van dat stukje grond.

Ik wiede en zaaide, gaf water en liefde en was vol verwachting. Ik vroeg raad aan het oude mannetje met de allermooiste tuin en was benieuwd naar zijn geheim.

“Ik schijt erin,” zei hij met een stalen gezicht. “Elke dag schijt ik in mijn tuin en dat doe ik al jaren,” herhaalde hij nog eens toen mijn gezichtsuitdrukking waarschijnlijk verried dat ik dacht dat ik hem niet goed verstaan had.

Tot overmaat van ramp vroeg hij of ik soms een kropje sla wilde...

Ik heb maar vriendelijk bedankt.

Enfin, de radijsjes deden het voortvarend, de rucola ook nog wel, maar in de kolen woonden inmiddels de koolwitjes, legde mijn buurman uit, toen ik bedenkelijk stond te kijken naar de aangevreten bladeren. Daarna kwamen de slakken die mijn moestuin aanzagen voor een saladebar en leerde ik wat coloradokevers waren van een andere moestuin-buurman. Pfff, dat viel nog niet mee, je eigen groenten verbouwen!

De oude mannetjes in het moestuincomplex hadden voor alles een oplossing, maar dat zat meestal in een flacon met doodshoofden op de etiketten, dus dat leek me niet de weg. En toen.... ging ik op vakantie in de zomer en leerde ik dat planten, vooral de planten die je niet hebt gezaaid, ontzettend hard groeien. Zo hard, dat als je terug komt van vakantie, je jezelf even afvraagt of dit jouw moestuin wel is of waar in hemelsnaam je tuin ophoudt en overgaat in een natuurgebied.

De enige groente die boven de woekerende wildernis uitstak was de aardpeer, waarvan ik geen benul had dat die zo overvloedig in mijn tuin aanwezig was, voordat ik op vakantie ging.

Aardpeer

De aardpeer is toevallig ook de groente waar de kinderen hun neus voor optrekken en die mijn buurman deed besluiten eens een hartig woordje met me te wisselen. Want die enorme muur aardperen nam alle zon uit zijn tuin weg, zei hij, wijzend op zijn dierbare bedje overschaduwde aardbeien, met een net zo'n rood aangelopen gezicht als de vruchten waar hij naar wees.

Mijn frustratie steeg tot een hoogtepunt. Ik zonk neer op de eerste de beste tuinstoel die nog zichtbaar was, de haagwinde plettend, die zich om de spijlen had gewonden.

Haagwinde

“Loslaten maar, dat moestuinieren”, dacht ik bij mezelf. “Soms moet je toegeven dat je talenten ergens anders liggen”.
Zucht...

Zonnestralen schenen als bundels door de hoge beukenboom aan de andere kant van de prachtige oude kloostermuur die mijn tuin voor een deel omringt. Vogels zongen en tante Betje, de kip, tokte tevreden. Bloemen van kaasjeskruid en goudsbloemen lachte me toe.

Kaasjeskruid

De wind speelde met de pluimen van de wilgenroosjes. En ineens was ik volmaakt gelukkig.

Ik plukte een grote bos brandnetels en at die avond de heerlijkste soep.

Brandnetels

Ingeborg Nienhuis (www.heelnatuurlijk.nu)
Foto's: Anneke Bleeker ©
